

Z toho pak plyne, že za událost nárok zakládající jest pokládati již faktickou nezvěstnost osoby, od níž jest nárok na požitky odvozován, jakmile nezvěstnost tomu, kdož nárok svůj na ní zakládá, stala se známou, a že od tohoto okamžiku jest čítati lhůtu k přihlášení nároku v §u 28, odst. 1. a 2. zákona č. 142 ex 1920 stanovenou.

Výkladu tomu svědčí i článek III. zákona ze dne 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n., který ukládá válečným poškozcům, jimž byl přiznán důchod z důvodu, že osoba, od které odvozují svůj nárok, je nezvěstnou, povinnost, aby do určité doby prokázali, že učinili návrh na zahájení řízení o prohlášení oné osoby za mrtvou.

Z ustanovení toho je patrné, že zákonodárce nechtěl učiniti přiznání důchodu závislým ani na tom, aby dříve zahájeno bylo řízení k cíli prohlášení nezvěstné osoby za mrtvou a že uznává fakt nezvěstnosti uchazeči o důchod známé, za událost nárok zakládající.

(Nález Nejv. správ. soudu z 11. 10. 1926, č. 5898/26.)

K § 31 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. — Důchodce je povinen zemský úřad pro péči o válečné poškozence zpravit o případném zvýšení svého ročního příjmu, jehož výše je podle hlavy I. zákona č. 142/1920 rozhodna jak pro nárok na důchod, tak i pro výši důchodu, jest tedy právě takovou podmínkou, jakou má předpis § 31 cit. zákona na mysli; pouhé udání povolání důchodce nemůže údaj o výši ročního příjmu nahraditi, a to již proto ne, poněvadž z tohoto údaje na skutečnou výši ročního příjmu bezpečně vůbec souditi nelze. Jestliže stěžovatel povinnosti jemu v § 31 cit. zákona uložené nevyhověl, byl úřad oprávněn naříditi vrácení přeplatků už vzhledem k tomu, že důchodce ručí za škodu vzniklou opomenutím zmíněné oznamovací povinnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu z 3. ledna 1927, č. 26791/26 a č. 26938/26. —

Srovnej též nález N. s. s. z 8. září 1926, č. 18283/26 v Soc. Revui, roč. 1926, str. 519.)

K §§ 13 a 20 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence nepřiznal vdově a sirotkům po zemřelém manželi a otci K. Š. důchod vdovský a sirotčí, ježto smrt válečného poškozence, nastavší 3. srpna 1924, nebyla v žádné souvislosti s jeho válečnou invaliditou. Min. soc. péče zamítlo odvolání vdovy do výměru zemského úřadu z těchto důvodů: K. Š., od něhož se nárok na důchod odvozuje, byl dne 4. září 1914 na pravém stehně šrapnelovým výstřelem tak poraněn, že byl cestou superabitrace z vojska propuštěn a u sociálně-lékařské prohlídky 65% válečným invalidou uznán. Dne 2. května 1924 byl, jedá na kole, pouliční drahou zachycen a shozen, a utrpěl při tom těžkou zlomeninu lebeční, na níž téhož dne zemřel. Nastala tedy smrt jeho z jiného důvodu nežli ze zranění utrpěného jako vojín, pročez nepřísluší jeho pozůstalým ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919 č. 199 Sb. z. a n., pak z 20. února 1920 č. 142 Sb. z. a n. a z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n. (§§ 1, 13 a 20) nárok na důchod.

Stížnosti, zastupující stanovisko, že nejenom srážka K. Š. s pouliční elektrickou drahou, nýbrž i jeho invalidita byla příčinou úrazu a následovavší smrti a že tedy jest tu příčinná souvislost mezi poraněním K. Š. ve válce způsobeným a jeho úmrtím, nedal Nejvyšší správní soud za pravdu a zamítl ji jako bezdůvodnou po této úvaze: Zákon č. 142/20 o požitcích válečných poškozců vylučuje v §§ 13 a 20 nárok na důchod vdovský a sirotčí, jestliže bylo zjištěno, že smrt nastala z jiného důvodu, nežli jest označen v §u 1 lit. a) zákona č. 199/1919 Sb. z. a n., t. j. nenastala-li smrt následkem poranění nebo nemoce získané nebo zhoršené ve vojenské službě válečné.